

BÜLENT GARDİYANOĞLU

EVRENİN
İLAHİ DİLİ

'Uyanış'

DESTEK YAYINLARI: 268
KİŞİSEL GELİŞİM: 18

EVRENİN İLAHİ DİLİ - UYANIŞ / BÜLENT GARDİYANOĞLU

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Destek Yayınları:

1.-8. Baskı: 2012

9.-13. Baskı: 2013

14.-19. Baskı: 2014

20.-26. Baskı: 2015

27.-33. Baskı: 2016

34.-40. Baskı: 2017

41.-43. Baskı: 2018

44.-51. Baskı: 2019

52.-55. Baskı: 2020

56.-57. Baskı: Mart 2021

Yayıncı Sertifika No: 13226

ISBN 978-605-4607-68-6

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42 – Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkan.com – info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

BÜLENT GARDİYANOĞLU

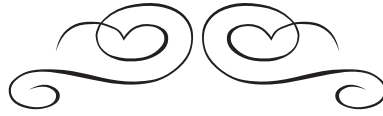
EVRENİN
İLAHİ DİLİ
‘Uyanış’

Herkes yeni bir başlangıcı hak eder!

Bu kitap,
SAÇINI SÜPÜRGE ETTİĞİ HALDE
KIYMETİ HÂLÂ ANLAŞILAMAYANLARA
şifa olması niyetiyle...

TEŞEKKÜRLER

Sevgili eşim Özlem Özemin Gardiyanoglu'na

&

Aynam, öğretmenim ve üstadım annem
Emine Gardiyanoglu'na...

&

Varlığıyla yaşam sevincimi artıran kızım
Delfin Gardiyanoglu'na

&

Kardeşlerim Sadık Gardiyanoglu ve Uygur
Raşit Gardiyanoglu'na, yengelerim Zelişe ve
Nevin'e...

&

Her zaman, "İyilik yap denize at!" diyen
rahmetli babam Metin Gardiyanoglu'na

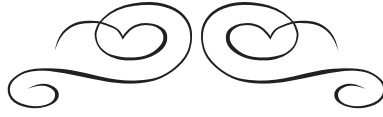
&

Her zerresi ile bizleri destekleyen tüm
dostlarıma

Allah'ım seni arayanlarla ve seni bulanlarla
buluşmayı nasip eyle.

Hayatımda yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Yıllardır çabalıyordum. Bir türlü hayalini kurduğum yere bırak gelmeyi, yanına bile yaklaşmamıştım. Kontrol etmeye çalıştığım her şey, kontrolümden çıkmıştı. Herkese saçımı süpürge etmiştim, kimse kıymetimi bilmemişti. Hep de beni bulur, hep de benim başıma gelirdi...

Arızalanmaktan yorulmuştum...

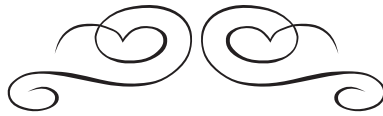
Toplumun benden istediği “iyi insan” karakterini elimden gelenin en iyisiyle uygulamaya çalışmama rağmen, kuma batmış araba gibiydim. Gaza bastıkça gömülüyordum ve kendimi çıkmazda hissediyordum. Ne zaman ki fark ettim, korktuğum her şey başıma geliyor, işte o zaman benim için UYANIŞ başlamıştı...

1. BÖLÜM

UYANIŞ

UYKUDAYIM

(Uykudayım, lütfen rahatsız etmeyin...)

Uyanıştan önce, atalarım bana ne öğrettiyse hepsini eksiksiz uyguladım. İyi insan oldum. Ailemin benden bulmamı istediği işi buldum. Sabah sekizde işime gittim, akşam evime geldim. Benden kurulması istenen yuvayı kurdum. Canla başla çalışarak hayatıma devam ettim. Herkesten çok çalıştım. Toplumun “iyi insan” diye nitelendirdiği kişi oldum. Etrafımda herkese emeğimi, sevgimi, bolluğumu, sahip olduğum birçok şeyi gözümü kırpmadan her seferinde verdim.

Hayatım bu şekilde akıp giderken hep hayatın içindeki ince detayları da görmeye çalıştım. Bazen insanlara, sonra da dönüp kendime baktığımda, “Ben bu dünyaya okumaya, bir diploma almaya, o diplomayla kapı kapı gezip garanti bir iş bulmaya ve ömrümün

sonuna kadar hep birilerine yaranmaya çalışıp, emekli olup öleceğim günü beklemek için gelmedim...” derdim.

Ne yazık ki kendimden daha çok dinlediğim insanlar vardı. Onları kendi gözümde o kadar çok ön planda tuttum ki, bir de baktım ben onları yüceltikçe, kendimi ihmal ediyorum.

Bir gün kendime sordum:

“Kendim için ne yapıyorum?”

Cevap:

“Hiçbir şey...”

“Kendim için bir şeyler yapmalıyım!” diye düşündüm.

Sonra döndüm baktım, “ben”le başlayan cümleler kötüymüş. Herkes “ben” kelimesine kötü bir anlam yüklemiş. “Ben=bencillik!” demişler. Bana bencilliğin kötü bir şey olduğu çocukluğumdan beri sürekli söylenirdi. “İnsanlar ne der?” korkusuyla “ben”im için bir şeyler yapmaktan her zaman korktum ve çekindim. Çünkü kendim için bir şeyler yapmak bana göre kötüydü. Ben de her zamanki gibi etrafımı dinledim. Saçımı süpürge ettim, yemedim

yedirdim, içmedim içirdim, elde ve cepte ne var ne yoksa her zaman verdim. Vermenin bir erdem, almanın ayıp olduğunu hep duyduğum için, ben de verdim verdim, alamadım! Hayatım hep bu döngü içerisindeydi.

Bir gün, bir tanıdığımın ölüm haberini aldıktan sonra, “Bu hayata niye geldim?” diyerek birkaç gün boyunca yaşamı sorguladım. Ancak ardından yine aynı rutinin içine girdim. Ev-iş, iş-ev, aile ziyaretleri, akraba ziyaretleri... Kendimle baş başa kalmamak için her şeyi yaptım. Her türlü yoğunluğu kendime yarattım. Kendimden kaçtığımın farkında değildim. Diğer insanların (uykuda olanların) yaptığı gibi, kendimi güvende hissettirecek her türlü korumayı yapmaya devam ettim. İşyerinde mutlu olmam önemli değildi. Önemli olan garanti bir maaşımın olması ve garanti bir emekliliğin sigortasıydı.

Hayatımın her noktasında aşırı fedakârdım, vericiydim. İşe ilk ben giderdim, son ben çıkardım. Çalıştığım işyerinde, “Bir damla su boşa akmasın, bir ampul boşa yanmasın...” diye düşünür, her şeyi kontrol ederdim. Ne zaman yerde bir çöp görsem onu alır çöp kutusuna

atardım. Bu gösterdiğim özeni başkalarının da göstermesini her zaman bekledim.

İşyerine herkesten önce gelip herkesten sonra çıkan, öğlen molası vermeyen, yemeğini üç dakikada yiyen, tuvaleti geldiğinde bile dişini sıkıp, “Sonra...” diyen ben, her zaman en az maaşı alırdım.

Hiçbir şeyi umursamayan birçok insanın hep daha iyi yerlere geldiğini fark ettim. Ne zaman içimde bir isyan çıksa ve haklarımı aramak için adım atmaya çalışsam, sandalyemden korkudan kalkamaz, oturmaya devam ederdim. “Garanti bir maaşım var ve ben bunu kaybetmemeliyim...” diye düşünürdüm. Çünkü ailemin ve sevdiklerimin hep şu sözleri aklıma gelirdi: “Sesini çıkarma, işini yap, kim ne derse desin maaşını almaya bak. Bu zamanda kaç işsiz var senin haberin var mı?” Ben de her seferinde isyanımın ilk adımında vazgeçerdim.

“Olsun ne yapalım... Elden bu gelir... Bizden çok daha kötü durumda olan insanlar var!” der ve daha iyi bir noktada olabileceğimi bildiğim halde o noktaya varmak

için hiçbir şey yapmazdım. Bir de öyle güzel kılıf uydurarak, “Bu zamanda herkes böyle, herkes sıkıntıda, bu yaşadıklarımı birçok kişi zaten yaşıyor...” gibi sözlerle vicdanımı rahatlatırdım.

Yıllarca hayatım bu şekilde sürdü. Ne zaman hayatımı sorgulamaya çalışsam, “Sus, otur, işini yap!” sözleriyle uyumaya devam ettim.

Hayatımda farkındalık ve kişisel gelişimle ilgili kitaplar, televizyon programları karşıma çıkıp duruyordu. Ara sıra da internetten “Kendine değer ver, kendini geliştir!” gibi yazılar önüme geliyordu. Bazılarını okumadan sildim, bazılarına ise şöyle gözucuyla bakıp, “Bunlar saçmalık, hayat bu kadar kolay olamaz, bunlar para tuzağı! Ne yani, ben olumlu düşündüğüm zaman kredi kartı borcum ödenecek mi? Hayatımdaki insanın kıskançlığı, kaprisi, dırdırı bitecek mi?” diye düşünürdüm. Her zaman etrafımdaki insanların bana söylediklerini dinlemeye devam ederek hayatın zor olduğuna inanırdım. Hayatın gerçekleri vardı ve ben o gerçeklerle yaşamalı, hayal kurmamalıydım.